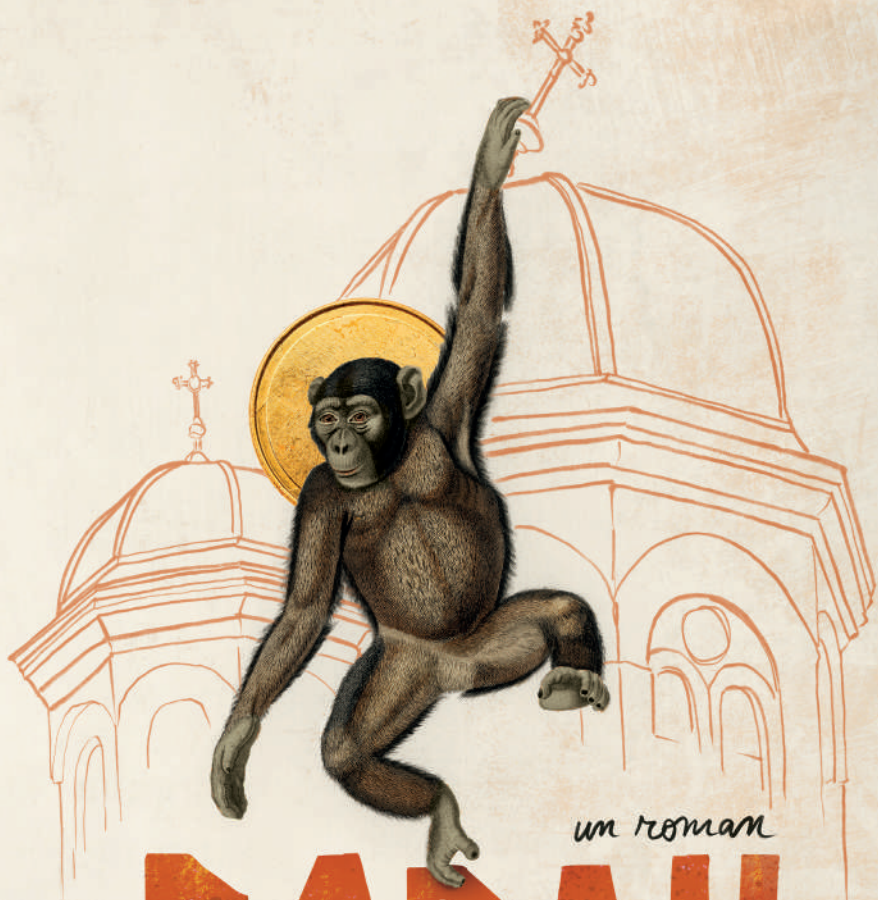

GEORGE MOISE

un roman

BORAN

dumnezeul subteran

Bine te-am regăsit!

Dacă mă cunoști, probabil îți amintești că am debutat în 2011 la Curtea Veche Publishing cu *Iertați-mă că nu sunt japonez* (2011). Acum doi ani a urmat *Kanashibari – povestiri japoneze pe jumătate visate*. E posibil să mai fi citit câte ceva prin volumul colectiv *Scrisori din Cipangu* (Trei, 2016) și în revistele *iocan* (Vellant, 2016, 2019), *Familia* (2023) și *Matca Literară* (2024). Dacă nu, ai aflat acum.

Locuiesc în Japonia din 2008, unde am fost, pe rând: muncitor la o fabrică de legume, profesor de limba engleză, șofer, traducător, grădinar, bucătar, fotograf. Acum cinci ani, în CV-ul meu japonez s-a strecurat temporar o ocupație despre care n-am apucat să-ți povestesc: preot.

Ai crede că această carte este povestea acelei experiențe, dar nu. *Boran, dumnezeul subteran* nu e nici măcar despre Japonia. E o întoarcere literară acasă, la porțile Orientului, unde precum bine știi, „*tout est pris à la légère*“.

În speranța că nu te-am lăsat să aștepți prea mult, iată, dragă cititorule, romanul meu de debut.

George Moise

1

Întuneric.

Haos.

Bucureștiul era un stomac întors pe dos.

Președintele a pus punct brusc consiliului CSAT, convocat de urgență, l-a lăsat pe purtătorul de cuvânt să dea câteva declarații fără să preia întrebări și, după o pauză de o jumătate de oră, a fost condus în biroul personal. La câteva minute, au intrat șobolănește, cu priviri piezișe de șuți, primul-ministru, președintele Senatului și șefii partidelor din alianța de guvernare. Nici nu s-au așezat bine și, parcă crescut din mochetă, a răsărit dintr-un colț semiobscur al biroului un individ cu ochi cenușii. Pentru că în afară de președinte nu-l cunoștea nimeni, acesta l-a prezentat scurt.

– Domnul Petrache e, cum să vă spun, un om de încredere. Deocamdată e tot ce aveți nevoie să știți. Nu-i nevoie să vă prezentați, dumnealui vă cunoaște, a zis președintele și s-a uitat la ceas. O să vă rog să mai așteptați puțin, mai trebuie să vină cineva, dar întârzie.

După vreun sfert de oră, a intrat în încăperea un tip în vârstă, care aducea a ceva între om de afaceri și lumbersexual: purta jeanși, o helancă neagră și pe deasupra un sacou Armani din stofă, cu glugă. Barba lungă, până spre piept, îi era împletită și prinsă într-un inel de fildeș.

– Mă iertați c-am întârziat, a zis el, și-a dat gluga jos și l-a salutat pe Petrache cu un gest scurt din cap.

– Salut, Dane, a zis Petrache.

– Contez pe discreția voastră, a spus președintele. Așa cum vi s-a comunicat, dată fiind situația, e o întâlnire neoficială. În caz că nu-l recunoașteți, dumnealui este Preafericitul Părinte Patriarh.

Politicienii l-au salutat smerit, primul-ministru s-a înclinat, iar președintele PSD a bătut o cruce scurtă și s-a repezit să-i sărute mâna, încărcată de inele cu pietre, un vultur, semne tribale și un cap de mort. Patriarhul a ridicat mâinile în semn că nu e nevoie și s-a așezat.

– Domnilor, a început Petrache scurt și nu foarte protocolar. Ca să fim eficienți, o să încep direct. Precum știți, sistemul juridic modern are la bază prezumția de nevinovăție. Dar hai să fim serioși, o arestare, reținere, discuție la secție, cum vreți, pleacă tocmai invers, de la prezumția de vinovăție. Că fără asta, n-ar exista niciun sistem juridic. Că nu te ia nimeni de pe stradă crezând că ești curat ca rufele din reclame. Nu? E mai sănătos să punem totul la îndoială, ca domnul Socrate.

– Ca cine? a zis președintele PSD.

Ceilalți s-au întors ca la un spectator căruia îi sună telefonul la teatru.

– Mda, a continuat netulburat Petrache. Ce vreau să zic este că întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este: Dar dacă e adevărat?

– Ce să fie adevărat? a zis primul-ministru.

– Dacă descoperirile arheologice sunt autentice? Dacă chiar există documente care vorbesc despre această religie, pe care Biserica Ortodoxă Română le-a ascuns de ochii lumii? Fără supărare, Dane. Dacă această religie veche, descoperită recent, chiar a existat? Gândiți-vă, vă rog, ce ar însemna așa ceva.

– Tu vorbești serios? Pentru asta m-ați chemat aici? Voi vă bateți joc? a zis Preafericitul.

– Stai, mă, Dane, ce sari așa?

– Cum dracu', mă, să nu sar, tu te-auzi ce spui?

– Păi dacă nu mă lași să termin...

– Ce să termini, dacă spui numai prostii? Cum să existe altă religie?! Cum o să fie alt dumnezeu, când asta a noastră e singura religie adevărată?

– Da? Pe bune? Dovedește.

– Hai, mă Petrache, ce dracu'...

Pe buzele patriarhului au apărut bobite mici de salivă. Deschidea și închidea gura fără să poată articula vreun cuvânt. De afară se infiltrau spart prin pereți, ca niște cioturi de gânduri negre, huiduielile străzii, explozii și zgomot de sticle incendiare făcute țândări.

– Cred atâtea oameni, avem... cărți! Atâtea cărți vechi! Manuscrise! Sfinți!

– Da? Ai deja în stradă mii de bezmetici care cred în noul dumnezeu fără să fi citit nimic. Mâine dezgroapă ăștia o carte mai veche, mai scurtă și mai mișto ca Biblia, ce te faci? Sfinți... Băi Dane. Hai să te-ntreb altfel: Dar dacă oamenii VOR CREDE că religia asta e adevărată?

Au urmat câteva momente de tăcere grea. Nefiind obișnuiți cu procesul gândirii, învățați să primească răspunsurile dinainte, efortul săpa grimase adânci pe fețele oamenilor de partid.

– Nu cred că biserica a fost vreodată în istorie, nici măcar pe vremea lui Ceaușescu, mai în pericol ca acum, a continuat Petrache. Să n-o mai dăm după deget, România e stat religios. Orice atac de asemenea anvergură la adresa bisericii pune serios la încercare stabilitatea țării. Adio fonduri europene, adio investitori străini, adio banii dumneavoastră. Cum să vă spun mai plastic: Dacă vrei să nu-ți mai fută alții gagica, o iei de nevastă. Adică oricum o să ți-o fută, dar măcar acum poți s-o ai la mână. E vremea ca statul să dea cărțile pe față și să ia biserica cu acte în regulă.

– N-ai cum să declari stat religios fără să modifichi Constituția. Și știți că nu se poate decât prin referendum. N-avem timp! Nici să convocăm un referendum, nici să-l organizăm în condițiile astea, a zis președintele.

– Și cu sictirul din populație, nu vine nici dracu' și nu trece pragul de validare, a zis președintele Senatului.

– Și dacă există o portiță prin care putem declara stat religios fără să modificăm Constituția? Că nici acum nu scrie nicăieri acolo că am fi stat laic, a zis Petrache.

– Imposibil! a zis primul-ministru.

Petrache a zâmbit și a ridicat privirea către stema României de deasupra biroului președintelui.

– Avem legea 489/2006 privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor. Avem? Avem. Articolul 9, alineatul 1 zice așa: „În România nu există religie de stat; statul este neutru față de orice credință religioasă sau ideologie atee.“ Alineatul 2: „Culte sunt egale în fața legii și a autorităților publice. Statul, prin autoritățile sale, nu va promova și nu va favoriza acordarea de privilegii sau crearea de discriminări față de vreun cult.“ Corect?

Au încuviințat toți din cap.

– Dacă guvernul dă o ordonanță de urgență prin care se modifică doar aceste două alineate, a lipit statului român o religie de stat. Cu o religie de stat, România devine de facto stat religios. Pam, pam.

– Să-mi bag pula, Doamne iartă-mă, e prea simplu ca să fie adevărat, a zis președintele PSD.

Fața patriarhului se lățise într-un rânjet larg. S-a lăsat mai comod în fotoliul de piele.

– Va fi mai mult decât un parteneriat strategic, va fi de fapt o alianță între stat și biserică în care statul o protejează și cei doi își pun fondurile la comun și de acolo tot restul de parteneriate vor fi ca și aranjate. Practic,

cuantumul de finanțare din partea Statului e decis de Biserică. Ai înțeles, Dane? Te-ai mai liniștit?

– E... pfff, tre' să mă lași să mă gândesc, că e... a zis patriarhul și a deschis palma în dreptul capului mimând o explozie.

– Gândește-te. Nu ăsta era oful vostru, că statul român nu recunoaște o întâietate a Bisericii Ortodoxe Române asupra celorlalte culte din România? Acuma, Biserica e statul.

Zâmbetul prelatului s-a topit și privirea i s-a plimbat întrebătoare pe fețele celorlalți. S-a scărpinat lung în barbă pe sub falcă.

– Stai așa. Ai zis că ne punem fondurile împreună?

– Păi da. Statul va proteja și garanta toate fondurile, proprietățile, bunurile mobile și imobile.

– Adică averea Bisericii trece în proprietatea statului?

– N-o lua și tu așa, că-i tot a voastră, statul doar o administrează și-o apără. Ce, mă Dane, n-ai încredere-n stat? N-ai încredere în domnul președinte, domnul prim-ministru, domni de la partid? Ce n-ai înțeles, după ce semnezi, și tu o să fii statul. Tu și ei. Ce ziceți, vă luați?

Rânjetul patriarhului a revenit.

– Hai, a zis Petrache, să fie-ntr-un ceas bun!

Imaginea obrazului lui albastru, ciolănos, și-a pierdut din pixeli și s-a desaturat treptat. Sorbită de ochiul ager al acvilei cu coroană de oțel din stema României, unde era montată camera de supraveghere, alunecă printr-un roller-coaster nebun de impulsuri electrice,

cabluri și câmpuri și se lățește cât să acopere o plasmă cât un perete.

De sus, de la înălțimea stemei, bărbații adunați în biroul președintelui par ceea ce sunt. Mici.

Cu mișcări greoaie, de bătrân, o mână uscată cu șerpișori vineții înveliți într-o piele ca de pergament apucă telecomanda și partajează ecranul. Imaginea de mai devreme s-a depus cuminte într-un mozaic compus din alte zeci, culese de pe alte camere de supraveghere.

O lumină caldă, reținută, mângâie discret formele din încăpere, proiectând umbre șterse pe pereții îmbrăcați în lemn. Într-un separeu ceva mai întunecat, un hamac burtos ca un șarpe care își digeră prada în acidul somnului se leagănă greu.

Un tușit scurt. Sprijinită pe un birou din lemn masiv, mâna apasă din nou pe telecomandă și alege o transmisie care pare a fi dintr-o celulă, mărită apoi pe tot ecranul. Prizonierii sunt tineri, două femei și patru bărbați, adormiți adânc claie peste grămadă, ca niște narcoleptici pe care i-a luat simultan somnul.

Ochii lăcrimoși încercuiți de riduri fără vreo speranță de scăpare îi analizează pe fiecare în parte.

– Bravo, domnilor studenți. Sunteți buni, s-a auzit o voce hârșăită.

Camera de supraveghere panoramează de la unul la altul, cu fețele lor în prim-plan. Când ajunge la ultimul, se întoarce și o ia de...

2

„...la început a fost cu vântul.“

Lentilă dăduse dumă după dumă în seara aia, fusese în formă de zile mari, dar asta fusese de departe cea mai bună. După ce că băuserăm de pe la prânz bere ca boul apă, pe seară a mai scos și Sorin punga cu iarbă pe masă și a învățit două cuie tari de tot de ne-am pus în cap de la primele fumuri. Trăsnea toată terasa, dar nu părea să-i pese nimănui. Fumul se ridica de la masa noastră ca din furnal și se împletea dansând cu vălătucii de la grătarele care torceau pe îndelete câțiva metri mai încolo. Toamna murea încet, era ultima zi când mai beam la terasă, dar încă nu știam asta. Oamenii vorbeau zgomoșos, părea că se ceartă, râdeau trist și tot încercau să înec un ceva dinăuntru, nici ei nu știau bine ce, cu bere gălgătită direct din sticlă, must și vin la carafă. Înainte să plecăm, s-a lăsat pentru o vreme o tăcere nelalocul ei. Nu-i venea niciunuia să se dea dus de-acolo, ne ridicaserăm și ne bălângăneam așa în jurul mesei ținându-ne de scaune, ca la priveghi. Era unul dintre momentele alea de

octombrie despre care îți vine să zici că plutește în aer un sfârșit de lume, dar e un gând atât de intim, de crud și de frust, încât îți e teamă să-l lași să-ți scape până și printre prieteni. Sigur se găsește să-și bată careva joc de el.

– Plutește un căcat, a zis Lentilă. Miroase a iarbă, pastramă și mici.

Futu-i, gândisem cu voce tare.

– Și a cauciuc ars, a zis Dana, tocmai întoarsă de la toaletă. Nu simțiți?

N-a răspuns nimeni, ne-am scuturat și am pornit cu pași mărunți prin pietriș spre ieșire.

Creierul îmi era amorțit, un terci amorf ca piureul maică-mii, ba nu, mai moale, cineva îmi turnase în cap câteva polonice de supă primordială care îmi clipocea în tigvă. Picoteam mergând și în loc de oi, număram câți neuroni dăduseră colțul. O bucată de bordură a zburat la zece metri în fața noastră, atât de încet, încât aș fi putut jura că i-am văzut aripile de piatră fâlfâind rar înainte să se înfigă în vitrina de la farmacie cu un sunet de linguriță care lovește o pojghiță de zahăr ars. Din gaură au curs spre margini în zigzag niște pârâiașe de crăpături și, când au atins rama, geamul a căzut ca o cortină de mărgele. Câțiva inși cu torțe au intrat și au început să-și îndese în buzunare la întâmplare tot ce găseau. Cine naiba fură dintr-o farmacie? Și ce?

Piața Victoriei era o uriașă masă de biliard. Alergau bezmetic și se ciocneau unii de alții, de ziduri și de stâlpi. Opriseră o mașină de poliție în mijlocul străzii, și din

ea coborâseră doi polițiști care i-au luat întâi cu *vă rog io, măi oameni buni, hai să ne înțelegem*, dar n-aveai cu cine s-o dai la pace, oameni buni pe dracu', girofarul le lumina intermitent fețele ridate pline de ură și cu fiecare croncănit strident ieșit din difuzor, cercul se strângea, mulțimea se înfuria și mai tare, iar frica urca rece pe spinările polițiștilor. Pe cine să aresteze? Cum să dai în bătrâni? Până să-și ducă mâna la toc să someze, alte mâini descărnate s-au întins către ei, i-au tras de haine, de păr și de ce-au găsit. Unul a apucat un pistol. Polițiștii s-au smuls și au luat-o la fugă în urletele mulțimii care țopăia pe lângă mașină. Cum-necum, de unde or fi avut atâta forță, au răsturnat-o. Părea că, deși ieșiți complet din minți, știau exact ce fac, se pricepeau și aveau în minte ce era de făcut și mai departe. După ce au dat foc mașinii de poliție, au trecut la alta. Cu spor, cu temei, în echipă, ține de aia, trage de aia, acuma, doi, trei, și!, ca la tăiatul porcului.

Singurii nelalocul lor păream doar noi cinci (șase? era și Nora cu noi?, normal că era), care ne plimbam ca niște turiști într-un parc de distracții. Am trecut pe lângă un magazin arzând și am ridicat din umeri. „Bă, frumos e. Disneyland“, am zis.

Știam pe de rost toate replicile din *Balanța*, din *Reconstituirea*, *Duminică la ora 6*; Pintilie era în mod oficial regizorul fetiș al găștii noastre.

Lentilă scosese aparatul și trăgea cadru după cadru, discret, că și-o mai luase pe la proteste, Dana și Nora (da,

era și Nora) dădeau din mâini – zburau, chipurile, prin fața magazinului care dogorea și cântau „Flăcări, ard în flăcări“. Le-am întrebat cât de veche era melodia asta, ele au râs și nimeni nu-și punea întrebarea care era firesc să ne ardă creierii tuturor.

Un microbuz a oprit de-a curmezișul în intersecție. Nu știa niciunul de niciun miting, nici pe bune, nici aranjat, dar noi eram artiști cică, trecuserăm de faza aia când aprindeam telefoanele pe la proteste. Și nu doar noi, epoca străzii trecuse de mult pentru toți și inorogul ăla numit „societatea civilă“ se întorsese în lumea lui și intrase în apatie de câțiva ani buni. Pe microbuz scria cu litere arhaice Centrul Mitropolitan de Pelerinaj „Sf. Parascheva“.

– Bă Alex, cum se zice corect? Mitropolitan sau metropolitan? a zis Lentilă.

– La ce? am zis.

Când ușile microbuzului s-au deschis, au scuipat unul după altul membrii un grup pestriț, pe care în mod normal nu-i vezi pe străzi la ora aia: gospodine agitate cu voci ascuțite, bătrâne îmbrobodite și pensionari lovind cu bastoanele și sacoșele în ce apucau. Chioșcuri, magazine și mașini – preferabil de poliție, într-un pas de alergător țeapăn, de zombi –, nimeni nu scăpa.

– Moartea noapților vii, a zis Lentilă și a pornit în urma lor imitându-i.

– Cum, bă, moartea noapților vii? Băi, voi ați auzit ce-a zis ăsta? a făcut Cătă și s-a chircit de râs, cu mâna la burtă.

– Ce-a zis, mă? a întrebat Dana.

– Păi e... Cum e, mă? E moap... noar... Nu. E moap... Gâții mă-sii, cum se zice, mă?

Nu știi de unde făcuse Sorin rost de iarba aia, dar clar fusese ceva fin. Să nu dai în paranoia după ce o iei la pas prin iadul proaspăt vărsat pe străzi, mai rar. Fumaserăm acum nu știi câți ani în Vamă, cam în aceeași formație, și eu începusem să văd un jandarm pe plajă, până mi-a zis Lentilă că sunt prost, era un coș de gunoi. Acum ne durea-n cur. Nu ne-a luat panica nici când ne-au înconjurat domnii ăia în civil la gura de metrou, coborâți din mașinile de filaj, flancați de niște jandarmi cât se poate de adevărați.

Dintre ei s-a desprins unul cu obrazul albastru, tăiat ca din bardă, care puțea de la o poștă a parfum și a securist. A vorbit din vârful buzelor și n-am auzit din ce-a mormăit decât *seara... sunt maior... direcția... urmați... vă sfătuiesc să nu vă împotriviți.*

– A, nu, nu, a zis Dana, că noi n-am... și a arătat cu degetul în jur la protestatari. Noi nu suntem cu ăștia.

– E mai bine să nu vă împotriviți, a zis maiorul.

Vocabular limitat. Idei puține, dar fixe. A dat din cap și ne-a arătat o dubă ceva mai încolo flancată de unii echipați ca țestoasele ninja.

– Haide, domn'e, a zis Cătă, imitându-l pe securistul din *Balanța*.

Ne-au urcat mai mult ajutați, că eram moi ca niște cârpe. Abia înăuntru ne-au încătușat. Ciudat, când

mi-au tras sacul pe cap și s-a întunecat totul, în minte mi s-a aprins o lumină ca un proiector. Lentilă o fi prins o scamă în pâzna din cagula lui, că a tras-o pe nas și am auzit un hapciu! dintr-ăla vârtos, de unchiaș, urmat de o bășină. Tot Lentilă. Atunci a dat replica aia care ne-a rupt:

– La început a fost cu... vântul!

Cătă era în delir.

– Cum, bă, CU VÂNTUL?! a urlat.

– Băi, ăsta e bun de luat aplaudac în emisiuni, râde din orice. Da, domnu' Căpitan Evident, vânt – bășină. Stai așa că mai vine una, a zis Lentilă.

– Noaptea morților vii! Asta era! a zis Cătă.

– Bă, ia gata, faciți liniști, s-a auzit unul dintre mascați.

Nu ne-a trebuit mult, zici că l-am așteptat. Știți cum te bufnește râsul fix în momentele în care n-ai voie și te ții și te ții, dar aerul ăla trebuie să iasă pe undeva. Ne-au luat gazele pe rând.

– Vă rog să ne iertați, a zis Lentilă, umblă bășina ca căscatul. Din om în om. Doamne ferește să-nceapă Dana.

Și iar hăhăială. În dubă puțea ca naiba, dar nici că ne păsa. Frână bruscă. O hurducătură. A doua. Peste ce-o fi trecut? Om? Câine?

– Așa, mă, Stelică, scoate-mă prin parbriz, fir-ar a dracului de viață! am zis.

Nu i-am mai auzit pe ceilalți râzând. Ne-au spart timpanele în schimb niște urlete ca un lătrat.

– Culcat! CULCAT!!!

Răcnetele m-au izbit în față ca un pat de armă. Ne-au îmbrâncit pe podeaua dubei și ne-au jucat puțin în bocanci să ne dea de înțeles că e groasă. Am mai apucat să aud vocea lui Sorin:

– Strângeți-vă genunchii! Faceți-vă covrig! Băgați-vă unii-ntr-alții!

Când am ajuns și ne-au scos cagulele, Cătă avea un ochi umflat, Lentilă își pierduse ochelarii, iar Sorin se pișase pe el și tremura. Fetele – plânse și cu părul vâlvoi. Eu aveam cagula plină de vomă. Maiorul ne-a cântărit din priviri și a fluierat a mirare.

– Ce-ai făcut, mă, pe tine? mi-a zis.

– Supă primordială, am răspuns.

– În numele meu și al colectivului de oameni ai muncii, vă rog să îi iertați pe colegii mei de la Jandarmerie. Sunt oameni simpli, văd studenți, îi iau la bătaie.

Eram într-o clădire care îmi părea mai mult o vilă particulară decât o instituție oficială, în orice caz, nimic din ce vezi în filme, cu culoare întunecate, cămăruțe cu uși capitonate și cu tavane din care atârână un bec chior. Atât, grilajele de la geamuri și oamenii erau aceiași. Ăștia nu se schimbă niciodată. Ne-au dat cătușele jos.

Din holul de la intrare, ne-au împins într-o cămăruță să ne ia datele, șireturile, curelele, telefoanele mobile, ceasurile smart și ce mai aveam prin buzunare. M-am auzit strigat.

– Alexandru Dimca!

Ofițerul mi-a întins formularul, a țcănit scurt din pix și l-a așezat pe birou.

– Ai uitat să completezi la „numele tatălui“.

– N-am, am zis.

– Ce n-ai?

– Ce să completez.

Maiorul m-a fixat cu o privire sticloasă, pe care a plimbat-o apoi pe fețele celorlalți.

– Da' ce ești tu, mă, Iisus Hristos? Te-ai născut din spuma mării, sau ce? Cum să n-ai tată?

Dacă n-ar fi fost formularele, viața mea ar fi decurs cvasinormal. Oamenii au de înfruntat în viață diverse lucruri care să-i aducă înapoi cu picioarele, sau după caz, fața, pe pământ. Pe mine, formularele. Prin orice tipizat pe care îl aveam de completat, birocrăția insista să-mi amintească statutul meu supraomenesc, de ființă rezultată în urma împreunării miraculoase dintre o femeie și o cratimă. Eram jumătate om, jumătate o liniuță orizontală. La rubrica „fiul lui“, numele tatălui meu se scria simplu, ce economie de timp, printr-o simplă linie trasă din pix. În noaptea asta, uitasem să-l scriu.

– Nu l-am cunoscut, am zis.

S-a întors către unul care își belea ochii într-un laptop la o măsuță din colț. Ăla a ridicat capul din ecran. „Dimca?“ a păcănit de câteva ori în taste și i-a confirmat scurt din cap.

– I-auzi, a zis maiorul. Crimă cu autor necunoscut. Nu-ți face probleme, dac-ai ști câte A.N.-uri are și Poliția Română pe an...

Am luat pixul, am tras linie, mai mult scrijelită, iar din exces de zel am adăugat *Decedat* și i-am împins formularul înapoi ca pe un cec în alb.

– Putem să știm și noi pentru ce suntem arestați? am zis.

– Păi cine a zis că sunteți arestați? Io doar v-am sfătuit să nu vă împotriviți. Voi v-ați urcat singuri. Ce, v-a luat cineva cu forța?

Și-a plimbat din nou privirea aia ca un vânt rece pe fețele noastre și a pufnit în răs cu ăla de la calculator.

– Deci mor când îi văd că fac fețele astea de fiecare dată. Glumeam, normal că sunteți arestați, a zis și fața i-a revenit brusc la scârba obișnuită. Da' ce-aveți, mă, nu mai râdeți? Ce, glumele mele nu sunt bune? Așa deci. Aveți răbdare, o să vi se spună mai încolo ce, cum și de ce.

Din cămăruță ne-au dat afară pe altă ușă care dădea într-o cușcă, au închis-o și ne-au zis să mergem înainte. Din tavan s-au aprins rând pe rând spoturi de-a lungul holului. „Cușca“ era un tunel din bare de fier metalice, cu plasă, care despărțeau holul în două, cum văzusem la circ că aduc animalele sălbatice la numerele de dressură. În capăt, ne-am oprit în fața unei uși metalice și am așteptat. S-a deschis și am intrat într-altă celulă, scaldată în lumină. Decor minimalist. Pe jos, saltele subțiri și tari,

cum au sălile de arte marțiale. Într-un colț, o chiuvetă unde s-a curățat fiecare cum a putut și lângă ea, un vas metalic de veceu unde puteai să ai parte de toată intimitatea dacă trăgeai o perdea glisantă. Bine, după ce ne făcuserăm în dubă frați și surori de bășini, bariera rușinii fusese lăsată de mult în urmă.

Celula asta era parte a unei încăperi măricele, a cărei suprafață era greu de estimat la prima vedere. După ce privirile ni s-au mai împrietenit cu întunericul, am distins în spațiul iluminat zgârcit de dincolo de zăbrele o masă lungă de ședință în mijloc, o plasmă cât toate zilele pe peretele opus, un flipchart într-un colț și pe pereții laterali câte trei uși. N-aveam nici cea mai vagă idee cine ar fi putut fi proprietarul vilei, dar părea genul ăla de interlop excentric care crește animale sălbatice și le-a făcut o cușcă în sufrageria lui corporatistă, unde le aduce să se uite cu drag la ele în timp ce-și sperie asociații ori își impresionează gagicile. Sau invers, nu contează, oricum le-o trage și unora, și altora.

De oricare parte a ei te-ai afla, o ușă nu-i altceva decât un mare semn de întrebare. Mințile noastre se luptau acum cu șase, trei pe-o parte și trei pe alta, și ne plimbam privirile din stânga în dreapta ca la un meci invizibil de tenis. Când una dintre ele s-a deschis, ne-am ținut toți răsuflarea. Cu mișcări lente, a intrat ceva care aducea cu împerecherea păroasă dintre un pitic și o glumă proastă. Ne-am uitat unii la ceilalți ca să ne asigurăm că vedem toți același lucru, sau că măcar trăim o psihoză

colectivă, apoi din nou la arătare. Ochii curioși i-au sclipit în semiîntuneric. A lipăit pe parchet cu tălpile goale. S-a deplasat cu pași legănați către centrul încăperii. Oricât ar fi negat partea care mai apela la logică din noi, când ne-am uitat mai bine la fața ridată, la nasul cârn și arcada supraorbitală exagerat de proeminentă, la felul în care se sprijinea uneori în brațele cu degete noduroase, la mers, la picioarele crăcănate cu degete opozabile, dar mai ales cum a sărit pe masă, de unde se zgâia la noi cu buzele țuguiate, ne-a fost clar. Pe masă stătea pe curul gol, în toată splendoarea ei blănoasă, o...

Surprinsă între o religie abia descoperită și corupția care inundă fiecare feliuță de realitate, România lui George Moise ia forma unei mașinării uriașe de produs credințe. Fie că sunt autentice, fie fabricate la comandă, ele conturează un peisaj ca de sfârșit de lume, în care apariția lui Boran, zeitatea cu rădăcini incerte, dă peste cap malaxorul deja fragil în care suntem prinși cu toții.

Pe de-o parte distopic și pe de alta familiar, romanul ne ridică întrebări despre societatea spectacolului în care trăim. Ce este adevărat și ce ne alienează, care sunt limitele coerciției și cât de departe ajunge manipularea sunt doar câteva dintre dilemele propuse de romanul caustic și neortodox al lui George Moise.

curtea veche
publishing

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1920-0

9 786064 419200